

מכתקדוק ארותי

נתקלתי, רות, כתב א. בן-עמי מחיפה, במאניפסט שלך (העולם הזה 1366), הי ממליץ לנערות טובות — כיצד לסלק בן אלגנטיות מכוניות ונודניקים הנוצרים ליון ברחוב. לכל אותן נערות ואומללות ברצוני לתרום גם משהו מהנסיון האישי שלי.

אני הרחק המבוקש והמצליח, הנוהג ב-ארק 163 נסעתי בכביש תל-אביב-חיפה, והיא הבלונדית החמודה, המתנה בתחנת האוטובוס. ירד גשם, עצרתי את המכונית ופניתי אליה (אני נשבע, בלי כל כוונות): "הי, חברה, אני נוסע לצפון."

"יופי, היתה התשובה הקריה, תמסור ד"ש לאסקימוסים."

אירופו. לנהגי המכוניות ברחוב שלי יש תלונות חמורות נגד אורחים מסוימים הי נגשים אליהם: "אתה פנוי?"

"כן."

"הגיע הזמן שתתחתן."

או

"אתה חופשי?"

"כן."

"יחי החופש!"

★ ★ ★ לא בגלל הדרגות

הוא (1/1372) בן תשע-עשרה, משרת ב-יחידה קרבית כבר שנה וחצי, ומתעניין ב-טיולים, במסעות, בכולים, ומבטיח לא לאכזב כל נערה הגרה בתל-אביב. הוא רבי, ומקחה שתצאי איתו לא רק בגלל הדרגות.

★ ★ ★ אתגר לנערה ישראלית

ממחנה מעשיהו התקבלו השורות הבאות: "זמן רב היססתי, וכי איוו נערה תהיה מעוניינת להתקשר עם אסיר? אולם לאחר ששמעתי שסיון אחד — בכלא רמלה — הוכתר בהצלחה, ולאחר שהבדידות גברה על הגאחה, מצאתי את עצמי יושב וכותב. ובכן, זהו אתגר לנערה ישראלית שיש לה דם. יש לך? להתקשר עם צבר גבוה קומה, בן 26 (2/1372), שהחברה האנושית הוציאה אותו מחיקה לתקופה מסוימת."

★ ★ ★ העיקר בחיים

בכלל לא שחיצר. הוא לא כתב, למשל, שהוא גברי ושרירי כזה, ובעל מכונית. הוא פשוט שלח תמונה. משוכנע שלא תוכיח לי לעמוד בפני קיסמו הטבעי. ברצוני ל-הוכיח לך, נערה, כי יש לו משהו יותר מאשר לסתם גבר כחליפה.

אמרי, האין הוא מרעיד את ליבך? מאיר, זה הגבר, גר בלוד, וחצי שנים בפלורידה, ויש לו אפילו חנות. אבל מה?

הוא לא מאושר. כי העושר הוא לא העיקר בחיים, לדעתו. היו לו המון חברים וחביבות בישראל, עד לפני זמן קצר. ברצינות! אבל כולם התחננו, נטשו אותו לאנחות, והפסיקו לכתוב לו. מאיר (27) חש שהוא מנותק בצורה אכזרית ביותר מהמולדת. בתור אחד שגולל בארץ, ומילא את כל חובותיו הלאומיות, והמתכונן באחד הימים הקרובים לחזור, אני מעוניין להתכתב עם בחורה ישראלית בגיל 20-24.

הוא היה ירושלמי עד לפני שלוש וחצי שנים, מוסיף הגבר. הוא נישאר כזה גם בפלורידה, אם מותר לי להגיד.

כתובתו:

Mair Abadi, National Linen Shop, 102 South Magnolia Str., Ocala, Florida, U.S.A.

כמה פעמים בשבוע מפליטה כל אחת מכן את המשפט הבא? אני לא מכירה אותה, אבל אם אתה רוצה

זה לשמוע את דעתי עליה... ★ ★ ★

היא לא תודעת ספרים

השמיניסטית מבקשת להודיע למעוניינים שהיא אינה תולעת ספרים, למרות שהיא דווקא כן אוהבת לקרוא. היא (3/1372) אוהבת מוסיקה קלה, אבל לא את אלביס. שונאת מסעות בנדנע, ומעוניינת ברע נחמד לעט, בעל חוש-הומור מפותח.

★ ★ ★ "היא אומרת שהיא כבר נשואה לך!"

★ ★ ★ איש בראי-עקום

שלוש מכתבים בכתביד צפוף וזעיר שלח לי איש זה. בשלושתם סיפר לי, אם הבנתי נכונה את תמצית דבריו, על הענבים המהחים נדונה לכוכבים, על הנרקיסים הנובטים בתמוה, ועל בטהובן, שמשום-מה לא כתב מוסיקה לתמליל של פסקא. הוא מתקש שאפרסם את כתובתו: איש, ת.ד. 116, רמת-גן.

את מכתבו הראשון, לפני חודשיים, הוא כתב בדיו אדומה, לאחת בשם "את".

"את!!!"

"שמעו! נפסיק לצחוק! בואי ניקח את העניינים ברצינות. נידמה לי שלא נפגשנו בשום פרשת-דרכים. וגם אילו נפגשנו, לא היית מכירה אותי. משום שמעולם לא ציירתי את הקאריקטורה שלי. לא למדתי גיא-פיקה בשביל לפרסם את המודעה הקולעת ביותר, כדי להכריז על סחורתי..."

"...אם תשלשלי מסבע רגיל ושחוק לחיבת הנגינה שלי, לא אנגן לך לעולם. אפילו אם את מתה לרקוד. התיבה שלי פועלת רק על קיסור אנושי..."

ב-19 לחודש העשירי הוא שיגר אלי את דברו בדיו כחולה, בו שוב פנה אל הבגרת ששמה "את":

"את!!!"

"ואולי זוהי שאלה של קיום. ומחפשים את הראי הנאמן והלא-מוזיף. אל תשאלו שאלות. גם לי יש המון כאלה. גם אני ראיית את עצמי בראי העקום, ושרתתי את הראי. גם אני גילגלתי מחשבות בסיגריות לעישון. גם אני שוטטתי בג'ונגל של הי אני... אין לי שעות-קבלה בקבוצות... קיומי..."

ואו, ב-12 לחודש ה-11 לשנת 63, הביא הדור דף קארטון מכוסה בדיו בצבע כחול: "אשה!!!"

"סוקראטס אמר לגבר, שא לך אשה, ואו או שתהיה מאושר או פילוסוף... מצחיק. אבל את מאבדת לאט-לאט את האשה שבך, והופכת לחפץ אוטומטי שבבית העולם המודרני. אם כך, איך יהיו עוד מאושרים ועוד פילוסופים בעולם?"

"...אם תוכלי לפתותני בתפוח עץ הדעת, רק אז תכתבי לי. אחרת אל תבואי. השאירי את חוסר רצונך לעולמך. ואו אני אדע שלא לחינם הצלע היא קרועה."

אני צופה בחרדה מה יביא החודש ה-11 של שנת 64.

★ ★ ★
שוש עושה ב.א. בהנאות.
היא לומדת כבר שלוש שנים.

★ ★ ★ הקסם-השחור

כיוון שזהו אות-החיים הראשון שאני מקבלת מקוננו, אשתוק הפעם. אינני מקבלת אורחים חזשים כשציוני-מים ביד. כמה רומאנטי הוא המשפט הראשון, לא?

מארץ רחוקה ושחורה, אפריקה, כותבות אנו. מלב היבשת — בקונגו, בעיר אליואבט-היל. אנו ישראליות, שהוריהן היגרו לפני שנים לכאן. הננו בגיל 20-21 ורוצות להתכתב עם בחורים ישראלים מגיל 27-23.

מכאן גז הקסם השחור ומופיע במלואו ההימנון של גדודי טיפ-עשרה הישראליים: "שתינו בנות גובה שחה: 166 ס"מ. שתנו בעלות שיער כהה. לאחת ארוך עד המותן, לשנייה קצר יותר. לאחת עיניים שחורות, לשנייה ירוקות. האחת רוה מאוה, השנייה מלאה יותר."

"שתינו נחמדות למראה, ואפילו אומרים עלינו שאנו יפות. שאין מה להתבייש בנו. האחת ספרדייה, השנייה אשכנזיה, אם זה משנה. אנו מתכוננות לבוא לישראל, בשנה הבאה, לחופש של חודשיים."

יש להן מעלות טבעיות נוספות: לאחת יש טריומף, ולשנייה שברולט. בניס, נא לשלוח (4/1372) תמונה ב-מכתב הראשון.

דני, בפתח דירתה של דורית: הפעם יהיה לנו ערב משגעו! הבאתי זוג כרטיסים לתיאטרון הקאמרי — בשביל הוריק.

★ ★ ★ היא שונאת תרד

בחיבה מיוחדת היא מטיחה לעומתי לפעמים כותבת גם שירים" או "מתעניינת מאוד בתורת הפסיכולוגיה של פרידה". פרט לרגישותי המוגזמת למליצות כגון אלה, מכתבה בהחלט אינו גרוע יותר מ-מכתבים אחרים שהיה לי העונג לקרוא ה-יום. (5/1372) הינה סטודנטית לארכיטקטורה בטכניון, שנה שנייה:

"לזכות נסיוני בעבר אפשר לציין שנתיים של לימודים בפנימיית-בנות ליד לונדון. כרגע הנני מתגוררת בחיפה, עקב לימודי. רובם של היצורים שמים את הדגש על הצורה החיצונית — לא כן אני. ומכאן שחדאי יהיו מעוניינים לדעת כי כותבת מכ-תב זה מגיעה לגובה של 170 ס"מ מעל פני-הים. מתאים לים גם צבע העיניים. "עוד משהו? לא, אין שרעי כצבע החול. אולי כדאי לציין כי לפי תגובות הסובבים

★ ★ ★ אותי, הייתי אומרת שנתברכתי במשהו. פרידה, איפה את?

ישנם טיפוסים הכותבים שירה עברית צעירה כדי לגרל שיער ארוך, ולשבת ב-כסית. (6/1372) הוא בהחלט כזה. בהתפע-מות לב מספר הוא על החתייה הנפשית שעברה עליו בערב גורלי אחד, כשהלך לראות תיאטרון. לא סתם באידיש, מחזה הניקרא 'אמויד א' ברען. וכך, לפתע, מצא באולם, מתחת לספסל, את פרידה. על גב התמונה גא-מר: 'למוישה באה' בה מפרידה. הוא כתב שיר, שנתו נור-דת מאז בלילות. היכן את, פרידה?

★ ★ ★ פרידה

פרידה של אמויד א-ברען / פילחה לכבי כמו כדור של סטען. "פנימוני: (נא לקרוא בהברה אשכנזית, כמו אל הציפור של ביאליק) יפתור מי לי זו החידה / היכן היא ילדת פרידה? למוישה באהבה מפרידה, / מה נאמר ומה נגידה? / כך על גב תמונה ניכתב, / אך אני מטושטש, הוא מאוהב! יפתור מי לי זו החידה... וחולם אני בליל / יחדיו נפליג אל ה-פרדס / ניטע עצים בישראל / הו, פרידה, את רגליך אנשק! יפתור מי לי..."

"בגן-העצמאות כוכבים מהבהבים, / יס, דארלינג, כאלו הם החיים! / בחיי, פרידה, ובואי אלי בליינד! יפתור מי לי..."

★ ★ ★
רינה: היה לנו יחד-בש פאנאסטי! אז החלטנו להתחתן.

נערת השבוע

סרטים עצובים מעלים דמעות בעיניה הגדולות של טר-שית יעל תם. תחלום ללא משפחה מעלים הרגשת מחנק בגרונה, ועוד בשחר נעוריה גמרה אומר בנפשה לבוא לעזרת העם. היא ניכסה לנוער-העובד וסרגה סודרים לכל החברים שלה שם. שלוש פעמים ביום, לפחות, התנדבה לפעולות-הצלה שונות בסניף חולון. כי ליעל יש נשמה.

בלילות היתה חולמת על אחת בשם יעל תם, הצועדת בשדה ענק, כמו השטח בין חולון לתל-אביב, הזרוע פצועי-מלחמה חסונים ויפים, והיא, היעל, חובשת את הטובלים כמו סקארלט איהרה. כולם זועקים "יעל! יעל!" והיא מנשקת כמו מלאך במקום המתאים — והכאב עובר.

חולון היא לא אטלנטסה, ויעל התנדבה בסך הכל למגן-דיויד-אדום. היא נורא נהנתה מהעבודה וקיבלה המון טיפוק. עד כי, כעבור שנתיים, החליטה להפוך את הרחמים למקצוע. יעל נרשמה לבית-הספר לאחיות בתל-השומר. ואז, קהל נכבד, קרה דבר איום. יעל נטשה בשאט-נפש את הסיר והמזרק, כעבור שנה בדיוק. "נשברתי", היא סיפרה במצור-סופראן הנונה שלה. "נשברתי. הייתי רגישה מדי. לא יכולתי להביט ישר בעיני החולים. זולעתי בכל פעם שחולה היה נפטר במשמרת שלי."

אז עכשיו היא מקווה להיות זמרת. בעוד שמונה חודשים, כשתשתחרר, כי כולם אומרים לה שיש לה קול מצויין לשירי-עם. היא תסע לצרפת או לאמריקה עם החבר שלה, להש-תלם ולהתחתן, אבל יכול להיות שקודם תתחתן ורק אחר כך תשתלם. החבר שלה קצת צייר, והיא החלה להתעניין בציור. היא כבר יודעת, למשל, שבטי-צ'לי זה לא גבינה ולא יין, אבל היא לא זוכרת בדיוק מה זה.